

Sygn. akt I C 1566/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

11 października 2017 r.

Sąd Rejonowy w Sochaczewie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSR Roman Ochocki

Protokolant: Sylwia Kmiecińska

po rozpoznaniu 5 lipca 2017 r. i 10 października 2017 r.

na rozprawie

sprawy z powództwa Zakładów (...) Sp. z o.o. w W.

przeciwko A. G.

o zapłatę 32906,05 zł

1. zasądza od pozwanej A. G. na rzecz powoda Zakładów (...) Sp. z o.o. w W. 32906,05 zł (trzydzieści dwa tysiące dziewięćset sześć złotych 5/100) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie: od kwoty 3625,86 zł od 1 stycznia 2015 r. do dnia zapłaty; od kwoty 511,37 zł od 4 stycznia 2015 r. do dnia zapłaty; od kwoty 21269,56 zł od 21 stycznia 2015 r. do dnia zapłaty; od kwoty 606,14 zł od 26 stycznia 2015 r. do dnia zapłaty; od kwoty 570,42 zł od 1 lutego 2015 r. do dnia zapłaty; od kwoty 207,01 zł od 4 lutego 2015 r. do dnia zapłaty; od kwoty 1112,17 zł od 24 lutego 2015 r. do dnia zapłaty; od kwoty 1287,51 zł od 4 marca 2015 r. do dnia zapłaty; od kwoty 3716,01 od 9 marca 2015 r. do dnia zapłaty

2. zasądzone świadczenie rozkłada na raty, zobowiązując A. G. do jego spełnienia na rzecz powoda Zakładów (...) Sp. z o.o. w W. w ten sposób, że:

a) pierwsza rata w wysokości 4137,23 zł (cztery tysiące sto trzydzieści siedem złotych 23/100) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 3625,86 zł od 1 stycznia 2015 r. do dnia zapłaty; od kwoty 511,37 zł od 4 stycznia 2015 r. do dnia zapłaty – płatna będzie do 30 stycznia 2018 r.;

b) druga rata w wysokości 21269,56 zł (dwudziestu jeden tysięcy dwustu sześćdziesięciu dziewięciu złotych 56/100) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 21 stycznia 2015 r. do dnia zapłaty – płatna będzie do 28 grudnia 2018 r.

c) trzecia rata w wysokości 7499,26 zł (siedmiu tysięcy czterystu dziewięćdziesięciu dziewięciu złotych 26/100) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 606,14 zł od 26 stycznia 2015 r. do dnia zapłaty; od kwoty 570,42 zł od 1 lutego 2015 r. do dnia zapłaty; od kwoty 207,01 zł od 4 lutego 2015 r. do dnia zapłaty; od kwoty 1112,17 zł od 24 lutego 2015 r. do dnia zapłaty; od kwoty 1287,51 zł od 4 marca 2015 r. do dnia zapłaty; od kwoty 3716,01 od 9 marca 2015 r. do dnia zapłaty – płatna będzie do 30 kwietnia 2019 r.

3. zasądza od pozwanej A. G. na rzecz powoda Zakładów (...) Sp. z o.o. w W. 5250 (pięć tysięcy dwieście pięćdziesiąt) złotych tytułem kosztów postępowania, w tym 3600 (trzy tysiące sześćset) złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I C 1566/16

UZASADNIENIE

Powód Zakłady (...) Sp. z o.o. w W. wniósł pozew o zapłatę 32906,05 zł przeciwko A. G.. Uzasadnieniem powództwa był fakt, iż powód posiadał wierzytelność względem J. G.. W trakcie trwania zobowiązania J. G. zmarł a długi po nim odziedziczyła A. G.. Jako uzasadnienie swojego roszczenia powód przedstawił faktury wystawione na rzecz J. G., prośbę o przedłużenie terminu płatności, poświadczony akt dziedziczenia.

Pozwana wniosła o zwrot pozwu lub ewentualnie o jego oddalenie. Podstawą żądania był fakt, że pozew nie zawierał informacji o wezwaniu do próby ugodowej/mediacji. Ponadto podniosła, iż spadek po J. G. przyjęła z dobrodziejstwem inwentarza, a roszczenie zostało ujęte w spisie inwentarza z 20 września 2016 r. Zaprzeczyła, aby powoda łączył z J. G. jakikolwiek stosunek prawny upoważniający do wystawienia faktur z pozwu.

Sąd ustalił i rozważył, co następuje:

J. G. prowadził działalność gospodarczą pod nazwą PHU (...) z siedzibą w N.. W 2014 i 2015 r. zawarł z Zakładami (...) Sp. z o.o. w W. szereg umów na zakup towarów potwierdzonych zaakceptowanymi przez J. G. fakturami: (...) na kwotę 3349,55 zł; (...) na kwotę 1837,37 zł; (...) na kwotę 511,37 zł; (...) na kwotę 509,81 zł; (...) na kwotę 20759,75 zł; (...) na kwotę 606,14 zł; (...) na kwotę 570,42 zł; (...) na kwotę 207,01 zł; (...) na kwotę 1112,17 zł; (...) na kwotę 1287,51 zł; (...) na kwotę 3716,01 zł. W odniesieniu do każdej z tych faktur J. G. wniósł o wydłużenie terminu płatności i wnioski te były przez powoda akceptowane.

(dowód: faktury k. 15 – 25, wnioski o przedłużenie terminu płatności k. 26 – 29)

J. G. zmarł (...), zaś przedmiotowe zobowiązania nie zostały do chwili jego śmierci uregulowane w całości.

Wskutek dziedziczenia ustawowego spadek po nim nabyli z dobrodziejstwem inwentarza żona A. G. i syn Ł. G., który postanowieniem Sądu Okręgowego w Płocku z 23 stycznia 2017 r. został ubezwłasnowolniony całkowicie.

(dowód: akt poświadczenia dziedziczenia k. 44 – 45, odpis postanowienia k. 87)

Wierzytelności wobec powoda zostały uwzględnione w protokole spisu inwentarza po stronie pasywów.

(dowód: protokół spisu inwentarza k. 72 – 74)

Wobec przedstawionych sądowi dowodów powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Na rozprawie strony podtrzymały swoje stanowisko. Z tym że pozwana podniosła, że na prośbę męża zapłaciła powodowi 4000 zł, na co przedstawiła dowody dokonanych wpłat i w tym zakresie wniosła o oddalenie powództwa.

Dowodom tym zaprzeczył pełnomocnik powoda wskazując, iż konto na które dokonano tych wpłat nie należało do powoda w związku z czym powód nie otrzymał wskazanej częściowej zapłaty.

Jeśli chodzi o pozostałe dowody przeprowadzone w sprawie wskazać należy na nie zakwestionowane zeznania świadków M. J., P. M., S. B.. Wynika z nich bezspornie, że powoda z mężem pozwanej łączył stosunek prawny – umowy na zakup towarów, które J. G. odbierał i akceptował ich cenę. Na żadnym etapie wzajemnych relacji nie kwestionował on wysokości swojego zobowiązania. Jak wynika z pism kierowanych do powoda, wniósł jedynie o przedłużenie terminu płatności tych faktur. Co zresztą powód uwzględniał. Przy tym zwrócić należy uwagę na fakt, iż na fakturach wskazany był numer konta na który należało uiszczyć wynikającą z nich należność. Tymczasem pozwana przedstawiła dowody wpłat na całkowicie inne konto, zaś powód zaprzeczył, aby był to rachunek bankowy należący do niego.

Pozwana przesłuchana w charakterze strony argumentowała, że wpłat tych dokonała na prośbę męża. Nie jest to twierdzenie, które nadaje się do weryfikacji – z oczywistych względów. Z pewnością pozwana dokonała wpłaty wskazanych kwot na wskazany numer konta, ale nie był to rachunek należący do powoda. Który od początku wskazywał na wysokość i źródło dochodzonych kwot, nie pomniejszając ich o rzekomo otrzymaną częściową zapłatę.

Kwestia częściowej zapłaty za te zobowiązania pojawiła się dopiero po oszacowaniu majątku, na etapie postępowania sądowego. Nie można było uwzględnić tego żądania, gdyż w żaden sposób nie zostało wykazane, aby zostało ono spełnione do rąk powoda, czyli na wskazany na fakturach numer konta powoda, na który powinny wpłynąć te pieniądze.

Zatem przesłuchanie pozwanej przyniosło jedynie ten efekt, że sąd uwzględniając powództwo zdecydował o rozłożeniu go na raty. I w tym zakresie sąd dowód ten uwzględnił. Jeśli chodzi o zeznania świadków – w zasadzie potwierdzają i uszczegółwiają to, co wynika z przedstawionych dowodów wraz z pozwem. Zeznania te również nie zostały podważone w trakcie postępowania dowodowego.

Tym samym okoliczności faktyczne przedmiotowej sprawy nie mogły budzić wątpliwości.

J. G. był zobowiązany wobec powoda z tytułu zawartych umów. W trakcie, kiedy żył nie kwestionował tych zobowiązań. Wnosił jedynie o prolongatę spłaty i stanowisko to powód uwzględniał. Do chwili śmierci zobowiązania z tytułu tych należności nie zostały uregulowane. Z pewnością pozwana nie wpłaciła 4000 zł na konto powoda, gdyż prawidłowy numer konta i prawidłowy sposób spełnienia świadczenia wynikał z przedmiotowych faktur. Wskazywanie niezwyfikowanego numeru konta, na które pozwana dokonała wpłat (dodatkowo nie znajdujących odbicia w stosunku do kwot widniejących na fakturach), jako prawidłowego sposobu spełnienia świadczenia nie mogło zostać uwzględnione. Nie ma żadnego dowodu, że pieniądze te zostały przekazane na rachunek powoda, zwłaszcza że powód temu zaprzeczył.

Po śmierci pozwanego, zobowiązania wynikające z faktur w drodze dziedziczenia przeszły na pozwaną, która przyjęła spadek z dobrodziejstwem inwentarza (co ma znaczenie tylko w zakresie majątku, który podlegał będzie egzekucji, czy jest obciążony tymi zobowiązaniami). Pozwana była świadoma istnienia tego zobowiązania, na co wskazuje w zasadzie protokół spisu inwentarza, w którym te należności są wskazane. Ale już wcześniej – trzymając się twierdzeń pozwanej – musiała zdawać sobie z nich sprawę, skoro mąż miał ją poinstruować o wpłacie na konto, które nie okazało się kontem pozwanego. Nawet jeśli J. G. wprowadził pozwaną w błąd, to nie miało to żadnego znaczenia – ryzyko z tego tytułu nie może obciążać powoda, który nie wskazywał przekazanego pozwanej numeru konta jako sposobu spełnienia świadczenia. Ten zaś, jak wskazano, wynikał wprost z przedmiotowych faktur.

W ocenie sądu pozwana nie dysponuje żadnymi argumentami, aby uchylać się skutecznie od spełnienia tego świadczenia. Dlatego powództwo zostało uwzględnione w całości. A w konsekwencji należało także pozwaną obciążyć kosztami postępowania, od których obowiązku poniesienia nie mogła zostać zwolniona.

Sąd w wyroku uwzględnił wniosek pozwanej o rozłożenie zasądzonej należności na raty. Przemawiał za tym przede wszystkim fakt, iż to nie pozwana była pierwotną stroną zawartych umów z powodem, tylko jej mąż. Nie ma żadnych dowodów, że pozwana przyczyniła się do powstania zaległości związanych z płatnością z tego tytułu. Zobowiązania te odziedziczyła i nie były to jedyne zobowiązania majątkowe ciężące na jej mężu. Przy tym pozwana opiekuje się ubezwłasnowolnionym synem i nie posiada znaczących dochodów, a majątek odziedziczony po mężu jest obciążony innymi zobowiązaniami. W oczywisty dla sądu sposób zostały spełnione warunki do rozłożenia zasądzonych należności na raty. Przy tym powód temu oponował, w związku z tym sąd sam zdecydował o ilości, wysokości i terminach płatności kolejnych rat. Pierwsza rata jest sumą należności wynikających z punktu 1a i 1b powództwa. Druga rata, z racji swej wysokości, obejmuje kwotę z punktu 1c, zaś trzecia rata jest sumą pozostałych jednostkowych kwot wskazanych w pozwie. Wskazane terminy płatności kolejnych rat pozwolą pozwanej na zgromadzenie wystarczającej ilości środków pieniężnych, a także na uporządkowanie spraw majątkowych wynikających z dziedziczenia i dzięki temu pozwana będzie mogła uporać się z tymi obowiązkami bez uszczerbku dla siebie i syna. Dla powoda takie ustalenie wysokości i terminów płatności kolejnych rat również nie powinno być krzywdzące. Wprawdzie wydłuża termin do spełnienia świadczenia, ale też czyni realnym możliwość jego zapłaty, bez konieczności uciekania się do postępowania egzekucyjnego z góry narażonego na dodatkowe koszty, czasochłonnego i obciążonego ryzykiem niepowodzenia dla powoda.

Reasumując, stwierdzić należy, iż bez rozłożenia zasądzonego świadczenia na raty pozwana bez uzasadnienia zostałaby obciążona zobowiązaniami wynikającymi ze spadkobrania, do których powstania się nie przyczyniła. A ich spełnienie bez rozłożenia na raty naraziłoby ją na niemożność prawidłowego funkcjonowania, utrzymania siebie oraz ubezwłasnowolnionego (a zatem w pełni od niej zależnego) syna.